

Wielki Babilon w roku 1914 i 2014

Koniec Babilonu

Upadł, upadł Wielki Babilon – Obj. 18:2.

Boży, proroczy opis „Wielkiego Babilonu” jest szczegółowy; poczynawszy od „ty jesteś głową ze złota” (Dan. 2:38), poprzez „Babilon jest złotym kubkiem w ręku Pana” (Jer. 51:7), „mene, mene, tekel, uparsin” (Dan. 5:25), aż do „Babilon padł znieczeka i został rozbitý” (Jer. 51:8).

Grzechy Babilonu wymienione są w Jer. 50 i 51. Jego władcy byli dumni i chępli się nawet przed samym Bogiem. W miejsce Najwyższego, czcili obrazy. Odrzucili Boga, czynili gwałt w Izraelu i zniewolili go. Te grzechy doprowadziły do upadku starożytnego Babilonu.

Starożytny Babilon jako obraz

Przez apostoła Jana, Jezus upoważnia nas do traktowania opisów starożytnego Babilonu jako obrazu. Na wiele lat po upadku samego miasta, Objawienie odnosi się do „Babilonu” w kontekście przyszłych wydarzeń (Obj. 14:8, 16:19, 17:5, 18:2,10,21).

Imperium Babilońskie jest obrazem Chrześcijaństwa. Jego stolica, Babilon, jest obrazem wskazującym na Papiestwo – matkę nierządnic, zaś protestantyzm jest porównany do jej córek (Obj. 17:5). W obrazie, Izrael był w niewoli w Babilonie. W pozaobrazie, prawdziwy Kościół był w niewoli podczas dominacji duchowego Babilonu. Izrael opuścił Babilon po 70 latach. Duchowy Izrael w czasie żniwa otrzymał polecenie „Wyjdźcie z niego, ludu mój” (Obj. 18:4).

Historyczny Babilon

Wielka wieża „Babil” była budowana przez Nimroda, by dosięgła nieba. „Babil” oznacza „Brama El [Boga]”. Grecka forma słowa Babilon jest adaptacją akadyjskiego słowa „Babili”. Nazwa Babilonu jako funkcjonowała w pierwszym tysiącleciu przed naszą erą została zmieniona z wcześniejszej formy „Babilli”, jako funkcjonowała w drugim tysiącleciu przed naszą erą. Oznaczała ona „Bramę Boga” lub „Brama Boga” (Babil-i). Wskazuje na to etymologia tych słów (Dietz Otto Edzard, Geschichte Mesopotamiens. Von den Sumerern bis zu Alexander dem Großen, Beck, München 2004, str. 121). Wcześniejsza nazwa „Babilla” wydaje się być adaptacją niesemickiego źródła nieznanego pochodzenia ani znaczenia (Liane Jakob-Rost, Joachim Marzahn: Babilon, Staatliche Museen zu Berlin Vorderasiatisches Museum, Kleine Schriften 4, 2 Auflage, Putbus 1990, str. 2). Zanim wieża ta została dokończona, nazwa „Babil” została zmieniona na „Babel” (zamieszanie), ponieważ Bóg pomieszał wówczas języki budowniczych: „Dlatego nazwano je Babel, bo tam pomieszał Pan język całej ziemi i rozproszył ich stamtąd po całej powierzchni ziemi” (1 Moj. 11:9). Innym możliwym źródłem tej nazwy jest znaczenie „dom Bela”, boga czczonego w Babilonie (tak jak „Baal” w Kanaanie).

Historia opisuje Babilon w samych superlatywach, takich jak „Złote miasto”, „Chwała Królestw”, „Piękno chaldejskiej doskonałości” (Izaj. 13:19, 14:4). Fizyczne aspekty miasta Babilon odpowiadają doczesnej chwale systemów religijnych Chrześcijaństwa, wspieranych przez rządy krajowe.

Rzeka Eufrat nie tylko dzieliła na pół imperium babilońskie, ale również samo miasto Babilon, z północy na południe. Jej wody zasilaty głęboką fosę, która otaczała miasto. Ponieważ Eufrat był niezbędny do zapewnienia ekonomicznej siły Babilonu, przedstawia on finansowe wsparcie ze strony ludzi, którzy podtrzymują ten system za pomocą handlu, a także poprzez darowizny i ofiary (Obj. 16:12, 17:15).

Niektórzy uważają, że podwójne mury Babilonu, które otaczały miasto, miały 26,5 m grubości i niemal 90 m wysokości. Rzymski historyk Curtius pisze, że dwa czterokonne zaprzęgi mogły minąć się na szczycie muru. Te olbrzymie mury obronne przedstawiają ochronę, jaką chrześcijaństwu zapewniają władze świeckie.

Według greckiego historyka Ktezjasza, obwód murów Babilonu wynosił około 67 kilometrów, a samo miasto założone było na planie kwadratu. Do środka można było się dostać przez sto bram z brązu, dwadzieścia pięć po każdej stronie. Mur miał być również wyposażony w dwieście pięćdziesiąt wież, po cztery pomiędzy każdymi dwiema bramami. Wysokie bramy miasta mogą reprezentować światową mądrość i kontrolę nad wodami (narody). Wysokie wieże w murach mogą przedstawiać silne, dobrze zorganizowane rządy, szczególnie zainteresowane w utrzymaniu bezpieczeństwa Babilonu.

W mieście znajdowały się pięćdziesiąt cztery królewskie pałace i świątynia Bela, ze złotym wizerunkiem Bela. Zewnętrzny mur pałacu Nabuchodonozora miał dziewięć i pół kilometra w obwodzie, obejmując dwa dodatkowe mury oraz wielką wieżę. Pałac był wyposażony w luksusowe dobra pochodzące z podbojów w Egipcie, Palestynie i Tyrze. Najbardziej zdumiewającą budowlą były wiszące lub tarasowe ogrody, je-

den z siedmiu cudów świata. Pałace królewskie przypominają nam o skomplikowanych budowlach kościelnych, wraz ze zdobiącymi je obrazami i wystrojem. Egzotyczny pałac Nabuchodonozora przypomina nam pałacowy styl Bazyliki św. Piotra.

Mimo to, sława i mury obronne Babilonu nie przeszkodziły jego wrogom w zmianie biegu Eufratu i dokonaniu podboju miasta. Podobnie, militarna potęga chrześcijaństwa i jego bogactwo nie przeszkodziły w oddaniu strzału, który odbił się echem na całym świecie w 1914 roku, ogłaszając koniec upoważnienia pogan do sprawowania władzy i rozpoczynając proces ich niszczenia.

Dlaczego Babilon jest niszczony

Nasz Pan jest nie tylko najlepszym nauczycielem, ale i największym artystą wszechczasów. Czy jest lepszy sposób, aby przedstawić nominalny kościół, jak pod postacią kobiety siedzącej „na czerwonym jak szkarłat zwierzęciu, pełnym bluźnierczych imion, mającym siedem głów i dziesięć rogów”, która „była przyodziana w purpurę i w szkarłat, i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami; a miała w ręce swej złoty kielich pełen obrzydliwości i nieczystości jej nierządu” (Obj. 17:3-4)?

Jeśli ktoś miałby wątpliwości co do tożsamości tej kobiety, jej imię zostało umieszczone w widocznym miejscu na czole. Imieniem tym nie jest „Poświęcony Panu”, jak na koronie najwyższego kapłana (2 Moj. 39:30). Nie jest nim również imię Ojca, jak w przypadku Baranka i jego 144.000 (Obj. 14:1). Ale „na czole jej wypisane było imię o tajemniczym znaczeniu: Wielki Babilon, matka wszetecznic i obrzydliwości ziemi” (Obj. 17:5). Identyfikacja jest tak oczywista, że „nie możemy jej nie rozpoznać, chyba że się zamknie oczy i nie będzie patrzeć” (Wykłady Pisma Świętego, Tom III, Walka Armagedonu, str. 23).

Kobieta ta nie okazuje wstydu, demonstrując swój zawód. Podczas gdy prawdziwy Kościół symbolizowany jest przez dziewicę, fałszywe kościoły nazywane są nierządnicami. Nawet dzisiaj, papieństwo nazywa siebie „Matką” innych „chrześcijańskich” kościołów.

Babilon w pewnym czasie trzymał w ręku złoty kielich, przedstawiający Biblię, naczynie zawierające Prawdę Bożą. Jednak popełniając cudzołóstwo z królami ziemi i zamierzając założyć królestwo Boże poprzez królestwa tego świata, „napoił wszystkie narody winem szaleńczej rozpusty” (Obj. 14:8). Teoria o „Boskim prawie królów” błędnie zakładała, że władcy czerpią swe prawo do wykonywania władzy bezpośrednio od Boga, za pośrednictwem Papieża jako „wikariusza” Chrystusa.

Babiloński Bel, albo „pan”, był „Baalem”, bogiem Kanaanczyków. By zaspokoić jego gniew, składano mu ofiary z ludzi, a pierwotni byli paleni żywcem (2 Król.

16:3, 21:6, Jer. 19:5). Mistyczny Babilon był pijany „krwią świętych i krwią męczenników Jezusowych” (Obj. 17:6). W czasie wieków średnich, miliony osób było torturowanych i zabitych przez Papieństwo. Jego grzechy „aż do nieba dosięgły” i „wspomnił Bóg na jego nieprawości” (Obj. 18:5). Edward Bishop Elliott w książce *Horae Apocalypticae*, Tom 4, str. 34 (5 wydanie, 1862), pokazuje papieską monetę Leona XII, na której Rzym jest pokazany pod postacią kobiety trzymającej złoty kielich (por. *The Herald of Christ's Kingdom*, Lipiec 2005).

Ostrzeżenie przed zniszczeniem - mene, mene, tekel, uparsin

W ostatnią noc swego panowania, Baltazar, król Babilonu, zorganizował wielką ucztę. Podczas ucztowania zbezczeszczono święte naczynia pochodzące ze świątyni w Jerozolimie, gdyż król, dostojnicy, żony i konkubiny pili z nich wino, „i wysławiali bogów ze złota, srebra, miedzi, żelaza, drzewa i kamienia” (Dan. 5:4). Nagle pojawiła się tajemnicza ręka i napisała słowa ostrzeżenia na ścianie pałacu: „mene, mene, tekel, uparsin” (Daniela 5:5,25).

Słowa są pełne znaczenia. Król, wielce zaniepokojony tym dziwnym pismem, wezwał Daniela, aby ten zinterpretował te słowa. Gdy ten wyjaśnił władcy sens słów, sąd Boży względem starożytnego, jak i duchowego Babilonu stał się jasny: „A taki jest wykład tego słowa: Mene: Bóg policzył dni twojego panowania i doprowadził je do końca. Tekel – jesteś zważony na wadze i znaleziony lekkim. Peres – twoje królestwo będzie podzielone i oddane Medom i Persom” (Dan. 5:26-28).

Z powodu pychy i wielkiej niegodziwości, Babilon miał zostać zniszczony. W czasie, gdy król i jego dworzanie ucztowali, armia Cyrusa wkraczała do innej części miasta i brała je z zaskoczenia.

W tajemniczym piśmie możemy również dostrzec długość czasów pogan. Użyte słowa odnosiły się do chaldejskiego systemu wagi. Ich wartości były następujące:

Mene = 1000 gera

Mene = 1000 gera

Tekel = 20 gera

Uparsin = 500 gera

Całkowita waga wynikająca z tych słów wynosi 2520 gera. Liczba ta odpowiada długości Czasów Pogan, którą można znaleźć w innych miejscach Pisma Świętego (por. 3 Moj. 26:18,21,24,28, Dan. 4:25,32; gdzie w określeniu „siedem czasów” każdy „czas” odpowiada jednemu prorocznemu okresowi o długości 360 dni. Iloczyn 7 x 360 wynosi 2520). W ten sposób, czas trwania Babilonu został ograniczony nawet za pomocą

chaldejskiego systemu miar.

Podobnie, pozaobrazowy Babilon (chrześcijaństwo) został odrzucony przez swoją niewierność. Był ostrzegany, że zostanie zniszczony przez plagi: „I zawołał donośnym głosem: Upadł, upadł Wielki Babilon i stał się siedliskiem demonów i schronieniem wszelkiego ducha nieczystego i schronieniem wszelkiego ptactwa nieczystego i wstrętnego. (...) Dlatego w jednym dniu przyjdą jego plagi, śmierć i boleść, i głód, i spłonie w ogniu; bo mocny jest Pan, Bóg, który go osądził” (Obj. 18:2,8).

Według podań, starożytna rzeka Eufrat została zawrócona, a wody w starym korycie rzeczonym wyschły, dzięki czemu Cyrus i jego armia mogli wejść do miasta i je zdobyć. Podobnie, szósty anioł wylewa swą czaszę na wielką rzekę Eufrat, w wyniku czego jej woda wysycha, aby w ten sposób przygotować drogę dla królów ze wschodu. (Obj. 16:12). Wody (ludzie) ze swym wpływem i wsparciem finansowym dla papieństwa i protestantyzmu, wyschną.

Kamień młyński

Zniszczenie chrześcijaństwa jest opisane jako szybki i gwałtowny proces. „I podniósł jeden potężny anioł kamień, duży jak kamień młyński, i wrzucił go do morza, mówiąc: Tak jednym rzutem zostanie strącone wielkie miasto Babilon, i już go nie będzie” (Obj. 18:21). „I zapłaczą nad nim, i smucić się będą królowie ziemi, którzy z nim wszeteczeństwo uprawiali i rozkoszy zażywali, gdy ujrzą dym jego pożaru. Z dała stać będą ze strachu przed jego męką, mówiąc: Biada, biada tobie, miasto wielkie, Babilonie, miasto potężne, gdyż w jednej godzinie nastał twój sąd” (Obj. 18:9-10).

Proces zniszczenia

Cyrus zajął Babilon poprzez skierowanie rzeki Eufrat do innego koryta, ale go nie zniszczył. Pragnął zachować jej świetność między narodami.

Po jego śmierci, Babilon zbuntował się przeciwko Dariuszowi, który odzyskał miasto, „zrównał z ziemią jego mury i zabrał bramy, czego nie uczynił wcześniej Cyrus. Trzy tysiące z najwybitniejszych dostojników kazał ukrzyżować” (Herodot III, 159).

Następnie Kserkses zniszczył świątynie Babilonu. Miasto zostało zdobyte po raz trzeci przez Aleksandra Wielkiego; następnie przez Antygona, Demetriusza, Antiocha Wielkiego, a w końcu przez Partów. Każdy podbój przyczynił się do stopniowego procesu upadku miasta. Mimo, że starożytny Babilon upadł w jeden dzień, nie został natychmiast zniszczony. Wynika z tego, że prawo sprawowania władzy przez Chrześcijaństwo zakończyło się w roku 1914, ale nie zostało ono wówczas zniszczone. Jego stopniowy upadek trwa aż po dzień dzisiejszy.

Pozostałości

Wszystko, co pozostało po starożytnym mieście Babilon to ogromne wzgórza. Kiedy patrzymy na nie, możemy lepiej zrozumieć sens Pisma, które mówi, że „zostanie strącone wielkie miasto Babilon, i już go nie będzie” (Obj. 18:21). „I stanie się z Babilonem, perłą królestw, chlubą i dumą Chaldejczyków, to, co się stało z Sodomą i Gomorą, które zniszczył Bóg” (Izaj. 13:19). Babilon będzie całkowicie i zupełnie obalony, nie będzie więcej zamieszkany i przeobrazi się w pustynię.

Znaczenie roku 1914

I wojna światowa zakończyła Czasy Pogan i możliwość panowania pogan nad Izraelem nie została przedłużona. Do dnia 2 listopada 1917 roku, Anglia uzyskała protektorat nad Palestyną. Deklaracja Balfoura sprzyjała ustanowieniu „w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”, zachęcając więcej Żydów do powrotu do ojczyzny, a w końcu do utworzenia narodu Izraelskiego. Te znaczące wydarzenia wzmacniają naszą wiarę, że Czasy Pogan dobiegły końca, a my znajdujemy się w okresie przejściowym między rządami tego świata, a rządami Boga.

Wielu historyków zdaje sobie sprawę z tego, jak bardzo świat się zmienił po roku 1914. Rok ten jest uznawany za punkt zwrotny w historii ludzkości. Odsyłamy naszych czytelników do listy cytatów wypowiedzi historyków, podanych na dwóch stronach internetowych: www.christsecondpresence.com/When/gentile.htm oraz www.christiantrumpetsounding.com — broszura „A Time of Trouble”, podtytuł „1914 changed the World”. Podobne cytaty można znaleźć w każdej bibliotece publicznej, pod hasłem „I Wojna Światowa”. Tutaj zacytujemy tylko trzy wypowiedzi.

(1) A War Imagined, Samuel Hynes, Atheneum, New York, 1991, str. xi. „Najbardziej znany i często cytowany opis początku pierwszej wojny światowej jest autorstwa Sir Edwarda Grey: ‘Lampy gasną w całej Europie. Nie zobaczymy ich ponownie płonących w naszych czasach’. (...) Natura tego, co dobiegło końca, była różnie definiowana (...) śmierć socjalizmu, Chrześcijaństwa, awangardowych idei i tradycji była ogłoszona i oplakiwana powszechnie. To, co odczuwali żałobnicy, to wspólne poczucie utraty czegoś o wielkiej wartości (...) co dobiegło końca w dniu 4 sierpnia 1914 roku”.

(2) Wydarzenia, które zmieniły świat w XX wieku, Frank W. Thackeray i John E. Findling, Greenwood Press, Westport, CT, 1995, str. 17: „I Wojna Światowa był przełomowym wydarzeniem w historii. (...) Po roku 1918 bardziej atrakcyjne stały się ideologie wychwalające grupę i działania zbiorowe, takie jak faszyzm i komunizm, wzywające do przemocy fizycznej jako doświadczenia o charakterze wyzwalającym. (...) Rzeczywiście, trudno sobie wyobrazić sukces rewolucji rosyjskiej czy

nazistowskiego przejęcia władzy bez zmian zapoczątkowanych samą wojną. Ponadto militarne zaangażowanie się USA w konflikt (...) sprawiło, że pomimo silnego izolacjonizmu w polityce Stanów Zjednoczonych, zostały one uwikłane w sprawy europejskie. Dlatego główne tendencje dwudziestowiecznej historii Europy są związane z doświadczeniami pierwszej wojny totalnej”.

(3) World in Arms, Time Frame AD 1900-1925, Redakcja Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1989, str. 1. „Zaćmienie Starego Porządku. Z chwilą gdy świat wszedł w XX wiek, zniósł ze sobą grupę dynastii, które wywodziły swe prawo do sprawowania rządów z boskiego rozporządzenia (...) Największa zmiana miała nastąpić wraz z Wielką Wojną. (...) Sierpień 1914 (...) Do roku 1919, po czterech latach wojny, dynastie Habsburgów w Austro-Węgrzech, Hohenzollernów w Niemczech oraz Romanowów w Rosji, które przez stulecia kształtowały oblicze Europy, zostały zdetronizowane. Ci którzy przeżyli, wywodzący się z patriotycznych mas ludu wysłanych na front, wyszli teraz z ukrycia aby zmienić świat.”

Historia dowodzi, że rok 1914 jest najbardziej znamieną datą w nowożytnej historii. Stanowi wyraźną cezurę w relacji do przeszłości. Wojny, powstania, niepokoje społeczne i problemy pojawiające się od 1914 roku są coraz głębsze, większe i bardziej nieubłagane niż wszystko, cokolwiek ludzkość dotąd widziała.

Stróžu, co się stało w nocy? Co widzisz w 2014 roku?

Babilon został mocno osłabiony, ale jeszcze trwa. Wyrok z nakazem usunięcia przyszedł do niego w roku 1914. W okresie 1914 – 1918 swoje istnienie zakończyło ponad dwadzieścia pięć państw powiązanych mocno z kościołem. W okresie 1919 – 2009 kolejnych dwadzieścia dziewięć państw zerwało związek między władzą a kościołem. W roku 2013 istniało jedynie dziewięć państw, gdzie władza jest związana z kościołem (za: www.en.wikipedia.org/wiki/state_religion).

Babilon już nie kontroluje narodów, jak to kiedyś miało miejsce. Mimo to, matka i córki nadal istnieją. Papież Franciszek został „Człowiekiem Roku” w 2013 roku, w związku z zaangażowaniem w sprawy społeczne i polityczne. W marcu 2013 na świecie było ponad 1,2 miliarda katolików i od 800 milionów do 1 miliarda protestantów. Wskazuje to, że nawet dziś Babilon ma swoich

zwolenników.

Serwisy informacyjne na całym świecie codziennie podają informacje o wojnach, zapaści ekonomicznej, demonstracjach, strajkach, terroryzmie i rewolucjach. Nadal istnieją rządy kontrolujące i zabijające całe miliony. Od roku 1990 do 1995, siedemdziesiąt krajów było zaangażowanych w dziewięćdziesiąt trzy wojny, w których zginęło 5,5 miliona ludzi. Od roku 2003 do 2013 było ponad czterdzieści pięć wojen (za: www.en.wikipedia.org/wiki/outline_of_war). Choć Babilon nadal żyje, jest w procesie dezintegracji. Chrześcijaństwo jest powoli niszczone, natomiast Izrael jest w procesie przygotowania go do błogosławienia całej ludzkości. Pomimo pojawiania się nowych fal antysemityzmu, Izrael za pośrednictwem organizacji pomocowej ZAKA jest jednym z pierwszych, który reaguje i wspiera kraje dotknięte katastrofami naturalnymi (christiantrumpetsounding.com – Israel – Israel, 60 Years booklet – „Israel Blessing the World Today”). Taki przejaw braterstwa z pewnością jest realizowany w duchu Królestwa.

W jaki sposób zniszczenie Babilonu wpływa na dzisiejszy Kościół?

Naszym zadaniem jest opuszczenie Babilonu. Nie możemy wspierać jego działalności. „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające” (Obj. 18:4).

Po opuszczeniu Babilonu, powinniśmy zgromadzać się z podobnie myślącymi Chryścijanami. „Zgromadźcie mi wiernych moich, którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę” (Ps. 50:5). „Bo gdziekolwiek będzie ścierw [prawdy Biblijnej], tam się zgromadzą i orły” (Mat. 24:28).

Naszym zadaniem jest podniesienie sztandaru Prawdy wysoko. „Zwiastujcie między narodami i głoście, podnieście sztandar, głoście, nie ukrywajcie, mówcie: Babilon zdobyty” (Jer. 50:2).

Czuwajmy, módlmy się i badajmy Pisma, śledząc kroki i działania naszego Pana. Gorliwie głosmy Prawdę, ustnie, drukiem, w internecie, na targach, w radiu, telewizji, w ogłoszeniach prasowych, na billboardach, w ulotkach – zaznaczając naszą ścieżkę, aby każdy mógł nas znaleźć. Bądźmy gotowi na każdą sposobność, jaką Bóg nam może stworzyć, w każdym czasie, za każdą cenę, w każdym miejscu. Głosmy Prawdę wszędzie, w kraju i zagranicą.